רות

קאַפּיטעל א.

1 און עס איז געוועזען אין די טעג ווען עס האָבען געריכ־טעט די ריכטער: און עס איז געוואָרען אַ הונגער אין לאַנד, און אַוועקגעגאַנגען איז אַ מאַן פון בית לחם אין יהודה, צו וואוהנען אין די פעלדער פון מואב, ער און זיין ווייב און די צוויי זיהן זיינע.

2 און דער נאָמען פון דעם מאַן איז געוועזען אלימלך און דער נאָמען פון זיין ווייב — נעמי, און דער נאָמען פון די ביידע זיהן זיינע — מחלון און כליון; (אַלע) פון אפרת, פון בית לחם אין יהודה. און זיי זיינען געקומען אין די פעלדער פון מואב און זיינען דאָרט פאַרבליבען.

3 און געשטאָרבען איז אלימלך דער מאַן פון נעמי און איבערגעבליבען איז זי און די צוויי זיהן איהרע.

4 און זיי האָבען גענומען פאַר זיך ווייבער פון מואב; דער נאָמען פון איינע איז געוועזען ערפה און דער נאָמען פון דער צווייטער — רות. און זיי האָבען דאָרט געוואוהנט אַרום צעהן יאָהר.

5 און געשטאָרבען זיינען אויך זיי ביידע — מחלון און

כליון. און איבערגעבליבען איז די פרוי אָהן איהרע
קינדער און אָהן איהר מאַן.

6 און אויפגעהויבען זיך האָט זי און איהרע שניר, און זי
האָט זיך צוריקגעקעהרט פון די פעלדער פון מואב,
דען זי האָט געהערט אין דעם פעלד פון מואב אַז
גאָט האָט זיך דערמאָנט אָן זיין פאָלק, זיי צו שענקען
ברויט.

7 און זי איז אַוועקגעגאַנגען פון דעם אָרט וואו זי איז
געוועזען, און דיביידע שניר איהרע מיט איהר. און
זיי זיינען געגאַנגען אין וועג אום זיך צוריקצוקעהרען
צו דעם לאַנד יהודה.

8 און געזאָגט האָט נעמי צו איהרע צוויי שניר: געהט,
קעהרט זיך אום, איטליכע צו דעם הויז פון איהר
מוטער. זאָל גאָט אייך טהאָן גוטס אַזוי ווי איהר
האָט געטהאָן מיט די געשטאָרבענע און מיט מיר.

9 גאָט זאָל אייך געבען און איהר זאָלט געפינען אַ׳ן
אָפּרוה, איטליכע אין דעם הויז פון איהר מאַן. און
זי האָט זיי געקוסט און זיי האָבען אויפגעהויבען
זייער שטים און האָבען געוויינט.

10 און זיי האָבען געזאָגט צו איהר: בלויז מיט דיר
(צוזאַמען) װעלען מיר זיך אומקעהרען, צו דיין פאָלק.

11 און געזאָגט האָט נעמי: קעהרט זיך אום, טעכטער
מיינע, צו וואָס זאָלט איהר געהן מיט מיר? זיינען

דען נאָך דאָ זיהן אין מיין לייב, און זיי זאָלען זיין
מאַנען פאַר אייך ?
12 קעהרט זיך אום, טעכטער מיינע, דען איך בין צו
אַלט צו געהערען אַ מאַן. און ווען איך זאָל שוין
זאָגען, עס איז פאַר מיר דאָ אַ האָפּענונג, און איך
זאָל נאָך היינטיגע נאַכט געהערען צו אַ מאַן, און
זאָל אויך געבערען זיהן —
13 ווערט איהר אויף זיי וואַרטען ביז זיי וועלען גרויס
ווערען ? ווערט איהר צוליעב זיי איינזאַם בלייבען אום
ניט צו געהערען צו אַ מאַן ? ניין, טעכטער מיינע ;
דען מיר איז פיעל ביטערער פון אייך, דען אויף מיר
איז אויסגעגאַנגען די האַנד פון גאָט.
14 און זיי האָבען אויפגעהויבען זייער שטים און זיי
האָבען געוויינט. און ערפּה האָט געקוסט איהר
שוויגער, אָבער רות האָט געקלעפּט צו איהר.
15 און זי האָט געזאָגט : אָט האָט זיך אומגעקעהרט דיין
שוועגערין צו איהר פאָלק און צו איהרע געטער.
קעהר זיך (אויך) אום, נאָך דיין שוועגערין.
16 און רות האָט געזאָגט : ניט בעט מיך איך זאָל דיך
פאַרלאָזען אום אַוועקצוגעהן פון דיר, דען וואוהין
דו וועסט געהן וועל איך געהן, און וואו דו וועסט
זיך אויפהאַלטען וועל איך זיך אויפהאַלטען, דיין
פאָלק איז מיין פאָלק, און דיין גאָט איז מיין גאָט.
17 וואו דו וועסט שטאַרבען וועל איך שטאַרבען, און

דאָרט וועל איך באַגראָבען ווערען. גאָט זאָל מיר פאַרגעלטען אַזוי און נאָך מעהר, ווי בלויז דער טויט וועט פאַנאַנדערשיידען צווישען מיר און צווישען דיר!

18 און זי האָט געזעהן אַז זי רייסט זיך צו געהן מיט איהר, און זי האָט אויפגעהערט צו ריידען צו איהר.

19 און זיי זיינען געגאַנגען ביידע ביז זיי זיינען אָנגעקו־מען אין בית לחם. און עס איז געשעהן ווען זיי זיינען אָנגעקומען אין בית לחם, אַז די גאַנצע שטאָדט האָט אויפגעטומעלט מיט זיי. און זיי האָבען גע־זאָגט: איז דאָס נעמי?

20 און זי האָט געזאָגט צו זיי: ניט רופט מיך נעמי (ליעבליכע), רופט מיך מרה (ביטערע), דען דער אַל־מעכטיגער האָט מיר זעהר פאַרביטערט.

21 איך בין מיט פולען אַוועקגעגאַנגען און מיט לעדיגען האָט מיך גאָט צוריקגעקעהרט, צו וואָס זאָלט איהר מיך רופען נעמי, ווען גאָט האָט מיך געשטראָפט, און דער אַלמעכטיגער האָט מיך פאַראונגליקט?

22 און (אַזוי) האָט זיך אומגעקעהרט נעמי, און מיט איהר איהר שנור רות די מואב'ערין, וועלכע האָט זיך צוריק־געקעהרט פון די פעלדער פון מואב. און זיי זיינען אָנגעקומען אין בית לחם אין אָנהויב פון שניט־צייט פון גערשטען.

קאפיטעל ב.

1 און נעמי האָט געהאַט איהר מאַן'ס אַ קרוב אַ העלדי־
שען פיהרער פון אלימלך'ס פאַמיליע און זיין נאָמען
איז געווען בעז.
2 און געזאָגט האָט רות די מואב'ערין צו נעמי'ן: איך
וועל אקאָרשט געהן אין פעלד און איך וועל קלייבען
זאַנגען הינטער עמיצען (פון די שניטערס), וואָס איך
וועל געפינען לייטזעליגקייט אין זיינע אויגען. און
זי האָט געזאָגט צו איהר: געה, טאָכטער מיינע.
3 און זי איז געגאַנגען און זי איז געקומען (אַהין) און זי
האָט געקליבען אין פעלד, הינטער די שניטערס. און
געפאַלען איז איהר צופאַל אויף דעם פעלד־טהייל
וואָס איז געוועזען בעז'ס, פון אלימלך'ס פאַמיליע.
4 און מיט אַמאָל איז בעז אָנגעקומען פון בית לחם און ער
האָט געזאָגט צו די שניטערס: גאָט מיט אייך! און
זיי האָבען געזאָגט צו איהם: בענשען זאָל דיך גאָט!
5 און בעז האָט געזאָגט צו זיין יונג, וואָס איז געווען
געשטעלט איבער די שניטערס: וועמען געהערט
דאָס דאָזיגע מיידעל?
6 און געענטפערט האָט דער יונג, וואָס איז געווען
געשטעלט איבער די שניטערס, און ער האָט געזאָגט:
אַ מואב'ער מיידעל איז זי, די וואָס האָט זיך צוריק־
געקעהרט מיט נעמי'ן פון די פעלדער פון מואב.
7 און זי האָט געזאָגט: איך וועל אקאָרשט געהן אין

פעלד זאַמלען צווישען די גאַרבען, הינטער די
שניטערס. און זי איז געקומען און זי איז געבליבען
פון זינט פריהמאָרגען ביז איצטער; דאָס אויפ־
האַלטען זיך איהרם אין הויז איז געווען (בלויז)
ווייניג.

8 און בעז האָט געזאָגט צו רות'ן: דו האָסט דאָך צו־
געהערט, מיין טאָכטער; געה ניט קלייבען אין אַ'ן
אַנדער פעלד, און זאָלסט אויך ניט אוועגגעהן פון
דאַנען, און אַזוי זאָלסט דו זיך האַלטען מיט מיינע
(פעלד)־מיידלעך.

9 דיינע אויגען (זאָלען זיין) אויף דעם פעלד וואָס זיי
שניידען, און דו זאָלסט געהן הינטער זיי. אָט האָב
איך באַפוילען די יונגען דיך ניט אָנצוריהרען.
און ווען דו ווערסט זיין דורשטיג זאָלסטו געהן צו
די געפעסען און דו זאָלסט טרינקען פון וואַנען עס
שעפּען די יונגען.

10 און זי איז געפאַלען אויף איהר געזיכט און זי האָט
זיך געבוקט צו דער ערד, און זי האָט געזאָגט צו
איהם: פאַרוואָס האָב איך געפונען לייטזעליגקייט
אין דיינע אויגען וואָס דו האָסט זיך געלאָזט באַקענען
צו מיר? און איך בין דאָך אַ פרעמדע.

11 און געענטפערט האָט בעז און האָט געזאָגט צו איהר:
דערצעהלט איז מיר געוואָרען אַלץ וואָס דו האָסט
געטהאָן מיט דיין שוויגער נאָך דעם טויט פון דיין

מאַן, אַז דו האָסט פֿאַרלאָזען דיין פֿאַטער און דיין
מוטער און דיין געבורטסלאַנד און דו ביסט געגאַנגען
צו אַ פֿאָלק וואָס דו האָסט ניט געקענט נעכטען־
אייערנעכטען.
12 באַצאָהלען זאָל גאָט דיין טהאַט, און זאָל דיין לויהן
זיין פֿאַר־פֿול פֿון דעם גאָט דעם האַרר פֿון ישראל,
וואָס דו ביסט געקומען זיך צו שיצען אונטער זיינע
פֿליגלען.
13 און זי האָט געזאָגט: איך האָב געפֿונען לייטזעליג־
קייט אין דיינע אויגען, מיין האַרר, דען דו האָסט מיך
געטרייסט און דו האָסט גערעדט צו דעם האַרצען
פֿון דיין דיענסט, און איך בין (דאָך צומאָל) ניט ווי
איינע פֿון דיינע דיענסטען.
14 און געזאָגט האָט צו איהר בעז: אין דער צייט פֿון
עסען קום צוגעהן אַהער און עסס פֿון דעם ברויט,
און טונק איין דיין שטיק אין עסיג. און זי האָט זיך
געזעצט ביי דער זייט פֿון די שניטערס און ער האָט
איהר דערלאַנגט געבאַקטע זאַנגען און זי האָט
געגעסען און זי האַט זיך געזעטיגט און האָט נאָך
איבערגעלאָזען.
15 און זי איז אויפֿגעשטאַנען צו קלייבען, און באַפֿויהלען
האָט בעז זיינע יונגען, אַזוי צו זאָגען: אויך צווישען
די גאַרבען זאָל זי קלייבען און איהר זאָלט זי ניט
פֿאַרשעמען.

16 איהר זאָלט אויך אראָפּנעהמען פון איהר'ט־וועגען פון
די בינטלעך און איהר זאָלט איבערלאָזען און זי זאָל
אויפקלייבען, און איהר זאָלט ניט אָנשרייען אויף
איהר.

17 און זי האָט געקליבען אין פעלד ביז'ן אבענד, און זי
האָט אויסגעקלאַפּט דאָס וואָס זי האָט אָנגעקליבען,
און עס איז געווען אַרום אַן איפה (מאָס) גערשטען.

18 און זי האָט עס אוועגגעטראָגען, און איז געקומען אין
די שטאָדט. און דערזעהן האָט איהר שוויגער וואָס זי
האָט אָנגעקליבען. און זי האָט אויך אַרויסגענומען
און איהר געגעבען וואָס זי האָט איבערגעלאָזען נאָך
איהר זאַט ווערען.

19 און געזאָגט האָט צו איהר איהר שוויגער: וואו האָסטו
געקליעבען היינט, און וואו האָסטו געזאַמעלט? זאָל
דער וועלכער האָט זיך געלאָזט באַקענען צו דיר, זיין
געבענשט! און זי האָט דערצעהלט איהר שוויגער
ביי וועמען זי האָט געזאַמעלט, און זי האָט געזאָגט:
דער נאָמען פון דעם מאַן וואָס איך האָב געזאַמעלט
ביי איהם היינט איז בעז.

20 און געזאָגט האָט נעמי צו איהר שנור: געבענשט זאָל
ער זיין ביי גאָט, וועלכער האָט ניט אויפגעהערט
זיין גענאָד מיט די לעבעדיגע אַזוי ווי מיט די טויטע.
און געזאָגט האָט צו איהר נעמי. נאָהענט איז אונז
דער מאַן, פון אונזערע בלוט־פערוואַנדטע איז ער.

21 און געזאָגט האָט רות די מואב'ערין: ער האָט טאַקי
אויך געזאָגט: נעבען מיינע יונגען זאָלסטו זיך האַל־
טען, ביז וואַנען זיי וועלען האָבען געענדיגט מיין
גאַנצען שניט.
22 און געזאָגט האָט נעמי צו רות איהר שנור: עס איז
גוט, טאָכטער מיינע, אַז דו זאָלסט געהן מיט זיינע
(פעלד)־מיידלעך, און מען זאָל דיך ניט אָנטרעפען
אין אַ'ן אַנדער פעלד.
23 און זי האָט זיך געהאַלטען צווישען די (פעלד)־
מיידלעך פון בעז אום צו קלייבען, ביז דאָס ענדיגען
זיך פון דעם שניט פון די גערשטעז, און פון דעם
שניט פון די ווייץ. און געוואוהנט האָט זי מיט איהר
שוויגער.

קאַפּיטעל ג.

1 און געזאָגט צו איהר האָט נעמי, איהר שוויגער:
טאָכטער מיינע, איך מוז דאָך אויסזוכען דיר אַ'ן
אָפּרוה וואָס זאָל זיין גוט פאַר דיר.
2 און אַצונד, איז ניט בעז אונזער פערוואַנדטער, דער
וואָס דו ביסט געוועזן מיט זיינע (פעלד)־מיידלעך?
אָט שופעלט ער (די תבואה) אין דעם שייער פון די
גערשטען היינט ביי נאַכט.
3 און דו זאָלסט זיך אַרומוואַשען, און זאָלסט זיך באַזאַל־
בען, און דו זאָלסט אָנטהאָן אויף זיך דיינע קליידער
און זאָלסט אַרונטערגעהן צו דעם שייער. זאָלסט זיך

ניט לאָזען באַמערקען פון דעם מאַן ביז ער וועט
האָבען געענדיגט צו עסען און צו טרינקען.
4 און עס זאָל געשעהן, ווען ער וועט זיך לעגען, דאַן
זאָלסטו זיך מערקען דעם אָרט וואו ער האָט זיך
געלעגט, און דו זאָלסט געהן, און דו זאָלסט אָפּדעקען
זיין צו־פיסען און דו זאָלסט זיך אַוועגלעגען. און ער
וועט דיר (שוין) זאָגען וואָס דו זאָלסט טהאָן.
5 און זי האָט געזאָגט צו איהר: אַלץ וואָס דו זאָגסט וועל
איך טהאָן.
6 און זי איז אַרונטערגעגאַנגען צו דעם שייער, און זי
האָט געטהאָן אַלץ ווי איהר שוויגער האָט איהר
באַפויהלען.
7 און בעז האָט אָפּגעגעסען און האָט אָפּגעטרונקען און
זיין האַרץ איז געוועזען פרעהליך, און ער איז
געגאַנגען זיך לעגען אין אַ ווינקעל פון דעם תבואה־
הויפען. און זי איז געקומען שטילערהייד און האָט
אָפּגעדעקט זיין צופוסען און האָט זיך אַוועקגעלעגט.
8 און עס איז געוועזען אין האַלבע נאַכט, האָט זיך דער מאַן
דערשראָקען און ער האָט זיך אומגעדרעהט און מיט
אַמאָל אַ פרוי ליעגט איהם צופוסען.
9 און ער האָט געזאָגט: ווער ביסט דו? און זי האָט
געזאָגט: איך בין רות דיין דיענסט, און דו זאָלסט
פאַרשפּרייטען דיינע פליגלען איבער דיין דיענסט
דען דו ביסט אַ בלוט־פערוואַנדטער.

10 און ער האָט געזאָגט: געבענשט זאָלסטו זיין פאַר גאָט, מיין טאָכטער! דו האָסט אַרויסגעוויעזען דיין לעצטע עדעלקייט נאָך בעסער ווי די ערשטע, מיט דעם וואָס דו ביסט ניט נאָכגעגאַנגען נאָך די בחורים צי אָרעם צי רייך.

11 און אַצונד, מיין טאָכטער, זאָלסטו ניט מורא האָבען; אַלץ וואָס דו וועסט זאָגען וועל איך דיר טהאָן. דען עס ווייס דער גאַנצער טויער (די באַפעלקערונג) פון מיין פאָלק אַז דו ביסט אַ העלדישע פרוי.

12 און אַצונד, הגם יא טאַקי, איך בין אַ בלוט־פאַרוואַנד־טער, אבער עס איז דאָ אַ בלוט־פאַרוואַנדטער נעהנטער פאַר מיר.

13 נעכטיג איבער די נאַכט, און עס וועט זיין אין פריה־מאָרגען, אויב ער וועט דיך צונעהמען— גוט, זאָל ער צונעהמען, און אויב ער וועט ניט וועלען דיך צונעהמען, דאַן וועל איך דיך צונעהמען, אַזוי ווי גאָט לעבט! בלייב ליעגען ביז'ן פריהמאָרגען.

14 און זי איז געלעגען ביי זיין צופוסען ביז'ן פריה־מאָרגען, און זי איז אויפגעשטאַנען איידער איין מענש קען דערקענען אַ צווייטען. דען ער האָט געזאָגט: עס זאָל ניט באַוואוסט ווערען אַז די פרוי איז געקומען אין שייער.

15 און ער האָט געזאָגט: גיעב מיר דיין אויבער־טוך וואָס אויף דיר, און האַלט עס צו. און זי האָט עס צו־

געהאַלטען און ער האָט אַריינגעמאָסטען זעקס
(מעסטלעך) גערשטען, און ער האָט עס איהר אַרויפ־
געלעגט. און ער איז אַוועגגעגאַנגען אין שטאדט.
16 און זי איז געקומען צו איהר שוויעגער, און זי האָט
געזאָגט: ווי איז עס מיט דיר, טאָכטער מיינע? און
זי האָט איהר דערצעהלט אַלץ וואָס דער מאַן האָט
איהר געטהאָן.
17 און זי האָט געזאָגט: די דאָזיגע זעקס (מעסטלעך)
גערשטען האָט ער מיר געגעבען, דען ער האָט
געזאָגט: דו זאָלסט ניט קומען מיט לעדיגען צו דיין
שוויעגער.
18 און זי האָט געזאָגט: זיץ (דאָ), טאָכטער מיינע, ביז
דו וועסט וויסען ווי די זאַך וועט אויספאַלען, דען ניט
רוהען וועט דער מאַן ביז ער וועט האָבען געענדיגט
די זאַך היינט.

קאפיטעל ד.

1 און בעז איז אַרויפגעגאַנגען צו דעם טויער (פון
שטאדט), און ער האָט זיך דאָרט אַוועגגעזעצט, און
מיט אַמאָל געהט פאַרביי דער בלוט־פאַרוואַנדטער,
פון וועלכען בעז האָט גערעדט. און ער האָט גע־
זאָגט: קום אַהער, זעץ זיך דאָ, דער און דער! און
ער איז צוגעקומען און האָט זיך געזעצט.
2 און ער האָט גענומען צעהן מענער פון די עלטסטע פון

דער שטאָדט, און ער האָט געזאָגט: זעצט זיך דאָ.
און זיי האָבען זיך געזעצט.
3 און ער האָט געזאָגט צו דעם בלוט־פערוואַנדטען: דער
פעלד־טהייל וואָס האָט געהערט צו אונזער ברודער,
צו אלימלך, האָט פאַרקויפט נעמי, וועלכע האָט זיך
צוריקגעקעהרט פון דעם פעלד פון מואב.
4 און איך האָב געקלערט: איך וועל אַנטפּלעקען דיין
אויער אַזוי צו זאָגען: קויף עס אָפּ פאַר די (אויגען פון
די) וועלכע זיצען דאָ און פאַר די עלטסטע פון מיין
פאָלק. אויב דו ווילסט אויסלייזען, לייז אויס; און
אויב דו וועסט ניט אויסלייזען, זאָג מיר אום איך
זאָל ויסען, דען עס איז ניטאָ אויסער דיר (קיינער)
אויסצולייזען, און איך בין נאָך דיר. און ער האָט
געזאָגט: איך וועל אויסלייזען.
5 און געזאָגט האָט בעז: אין דעם טאָג ווען דו קויפסט
דאָס פעלד פון נעמי'ס האַנד און פון רות די
מואב'ערין דעם געשטאָרבענעם'ס ווייב — קויפסטו
עס אום (ווידער) אויפצושטעלען דעם נאָמען פון דעם
געשטאָרבענעם אויף זיין נחלה (אייגענטהום).
6 און געזאָגט האָט דער פערוואַנדטער: איך פאַר מיר קען
עס ניט אוסלייזען, אום איך זאָל ניט שאדען מיין
אייגענע נחלה. לייז דו אויס פאַר זיך, דאָס וואָס איך
האָב געזאָלט אויסלייזען; דען איך קען (עס) ניט
אויסלייזען.

7 און דאָס איז געוועזען פאַרצייטען (דער איינפיהר)
צווישען אידען — ביי א׳ן אויסלייזונג אָדער ביי אַ׳ן
אויסבייטונג: אום צו באַפעסטיגען עפּעס א׳ן אָפּ־
רייד, פלעגט א י י ן מאַן אַרונטערציהען זיין שוך
און געבען דעם אַנדערען. און דאָס איז געווען דאָס
געזעץ ביי אידען.

8 און געזאָגט האָט דער פאַרוואַנדטער צו בעז׳ן: קויף
עס פאַר זיך. און ער האָט אַרונטערגעצויגען זיין
שוך.

9 און בעז האָט געזאָגט צו די עלטסטע און צו דעם
גאַנצען פאָלק: עדות זיינט איהר היינט אַז איך האָב
אָפּגעקויפט אַלץ וואָס האָט געהערט צו אלימלך און
אַלץ וואָס האָט געהערט צו כליון און מחלון, פון
נעמי׳ס האַנד.

10 און אויך רות די מואב׳ערין, דאָס ווייב פון מחלון האָב
איך זיך איינגעקויפט פאַר אַ ווייב, אום (ווידער־)
אויפצושטעלען דעם נאָמען פון דעם געשטאָרבענעם
אויף זיין נחלה, און עס זאָל ניט פאַרשניטען ווערען
דער נאָמען פון דעם געשטאָרבענעם פון צווישען
זיינע ברידער, און פון דעם טהויער (באַפעלקערונג)
פון זיין וואוהן־אָרט. עדות זיינט איהר היינט!

11 און געזאָגט האָבען דאָס גאַנצע פאָלק וואָס ביי׳ן
טהויער און די עלטסטע: עדות! גאָט זאָל מאַכען
די פרוי, וועלכע קומט אַריין אין דיין הויז, אַזוי ווי

רחל און לאה, וועלכע האָבעןביידע אויפגעבויט דאָס
הויז פון ישראל; און טהו אויף העלדישקייטען אין
אפרת און קריג אַ באַרופענעם נאָמען אין בית לחם.
12 און דיין הויז זאָל זיין, ווי דאָס הויז פון פּרץ וואָס
תמר האָט געבאָרען צו יהודה'ן; דורך דעם זאָמען
וועלכען גאָט וועט דיר שענקען פון דער דאָזיגער
יונגער פרוי.
13 און בעז האָט גענומען רות'ן און זי איז געוואָרען אַ
ווייב צו איהם, און ער איז געקומען צו איהר, און
גאָט האָט איהר געגעבען שוואַנגערשאַפט, און זי
האָט געבאָרען אַ זוהן.
14 און די ווייבער האָבען געזאָגט צו נעמי'ן: געבענשט
איז גאָט וועלכער האָט דיך ניט געלאָזען אָהן אַ בלוט־
פאַרוואַנדטען היינטיגען טאָג, און באַרופען זאָל
ווערען זיין (דעם קינד'ס) נאָמען אין ישראל.
15 און ער זאָל דיר זיין פאַר אַ קוויקונג פון דער זעעל
און צו באַזאָרגען דיין עלטער, דען איהם געבאָרען
האָט דיין שנור, וועלכע האָט דיך ליעב, וועלכע איז
(געווען) בעסער צו דיר ווי זיבען זיהן.
16 און נעמי האָט גענומען דאָס קינד און זי האָט איהם
געלעגט אין איהר שויס, און זי איז געוואָרען אַ'ן ער־
ציהערין פאַר איהם.
17 און די שכנ'טעם האָבען איהם אָנגערופען אַ נאָמען.
(און זיי פלעגען) זאָגען: אַ זוהן איז געבאָרען

געוואָרען צו נעמי'ן. און זיי האָבען אנגערופען זיין
נאָמען: עובד. דאָס איז (געווען) דער פאטער פון
ישי, דעם פאטער פון דוד.

18 און דאָס זיינען געווען די געבורטען פון פרץ: פּרץ
האָט געבאָרען חצרון'ען.

19 און חצרון האָט געבאָרען רם'ען, און רם האָט געבאָרען
עמינדב'ן.

20 און עמינדב האָט געבאָרען נחשון'ען און נחשון האָט
געבאָרען שלמון'ן.

21 און שלמון האָט געבאָרען בעז'ן, און בעז האָט געבאָ־
רען עובד'ן.

22 און עובד האָט געבאָרען ישי'ן, און ישי האָט געבאָרען
דוד'ן.